

okénko

do života farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci

Ročník XXIV, číslo 3

Vyšlo 16.9.2012

LÁSKA KŘÍŽE

Kříž je vrcholem Ježíšova života. Na kříži se dovršuje jeho dílo a zjevuje Boží sláva a láska. Ta nikdy nezazářila úžasněji, než právě na kříži. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život (Jan 15,13). Bůh za nás dává svůj život, a tím odhaluje svou lásku v celé slávě.

Hledíme-li na Ježíšovy dlaně probité hřeby a na srdce otevřené kopím, chce se nám zvolat: „Vzdáváme ti díky pro tvou velikou slávu.“ Pod křížem se učíme, kde hledat svou slávu.

Sláva zjevená v Ježíšových ranách nás učí, že utrpení není nesmyslné. Samo o sobě pomíjí, avšak láska, která je provází, zůstává navěky. Žádný lidský život se neobejde bez utrpení. Kdo ale trpí v lásce, přijal už závdavek Boží slávy.

Wilfrid Stinissen

V TOMTO ČÍSLE OKÉNKA NAJDETE:

Celostátní setkání mládeže.....	3	Alumnát, studium a knihy.	14
Letní tábory.....	5	Pozvánky	21
Povídka Motýlek.....	10	Náboženství.	22

MATRIKY VYPRAVUJÍ

Z vody a z Ducha svatého se znovu narodili:

- 17.6. Pavel Majerek z Brna
- 23.8. Adéla Marie Štěpánková z Jiříkovic

Slib lásky, úcty a věrnosti si vyměnili:

- 9.6. Jan Daněk z Prace a Marcela Rozkydalová z Prace
- 23.6. Michal Plotěný ze Šlapanic a Zuzana Venhodová z Čáslavic
- 7.7. Oldřich Buchta ze Šlapanic a Marie Samková z Kobylnic
- 28.7. Per Žák ze Šlapanic a Veronika Pelikánová z Brna
- 4.8. Michal Hanák z Jiříkovic a Tereza Vápeníková z Pozořic

Ve společenství víry, naděje a lásky se s námi rozloučili:

- 8.6. František Lněnička ze Šlapanic (*1936)
- 11.6. Josef Kurka z Bedřichovic (*1941)
- 19.6. František Vičar z Jiříkovic (*1955)
- 7.7. František Stárek ze Šlapanic (*1920)
- 8.7. Miloslav Vymazal z Kobylnic (*1924)
- 18.7. Jiří Fišer z Jiříkovic (*1943)
- 30.7. Jan Jašek z Bedřichovic (*1932)
- 2.8. Helena Ledvinková ze Šlapanic (*1926)
- 14.8. Františka Kurešová ze Šlapanic (*1933)
- 19.8. Marie Coufalová ze Šlapanic (*1938)
- 25.8. Anna Buchtová ze Šlapanic (*1936)

Z KALENDÁŘE

- 22.9. Pout' na Vranov
- 28.9. Modlitba u kříže a Božích muk na Tuřance
- 24.11. Adorační den ve Šlapanicích
- 2.12. 1. neděle adventní
- 4.12. Návštěva nemocných ve Šlapanicích
- 25.12. Slavnost Narození Páně

KOMPOT Z VYSOČINY

Co je to kompot? Odpověď nalezená ve slovníku cizích slov praví: „Ovoce zavařené v cukernatém nálevu, zpravidla konzervované sterilizací, eventuálně dušené.“ Tato odpověď nás nikoho jistě nepřekvapila, protože kompot je běžnou součástí našeho života. Během letních prázdnin však byl k máni ještě jiný kompot a to žďárský, totiž noviny vytvářené a distribuované (mimo jiné i jednou z našich mladých farnic) při celostátním setkání mládeže ve Žďáře nad Sázavou. Žďárský kompot byl vytvořen ze zamyšlení, postřehů, hlášek, informací a všeho možného dalšího důležitého i nedůležitého, úsměvného i vážného, které „vyplynulo“ během žďárských dní.

Setkání jsem se účastnil pouze částečně, přesněji dva dny. Za tu dobu jsem však s mladými (13 jich bylo z naší farnosti) prožil ne jeden nevšední zážitek, který by vydal na bohatou a pestrou zavařeninu. Rád bych proto v tuto chvíli také jeden malý, tentokrát „požďárský kompot“, uvařil z ovoce uzrálého při setkání. Jelikož mám ale raději kompot jednosložkový, tak nebude pestrý. Věřím však, že ne bez chuti.

Mnohokrát jsme už slyšeli v kostele či jsme četli v Písmu výzvu ke svatému způsobu života. Mnozí z nás to nejen slyšeli, ale měli i možnost se se svatými nějakými způsobem setkat – papež Jan Pavel II. či Matka Tereza z Kalkaty jsou nám dobře známí. Setkal se však někdo z vás s rodiči nějakého svatého? Účastníci mládežnického setkání tuto možnost měli. Čtvrteční večer patřil setkání s rodiči blahoslavené Chiary Luce Badano. Že jste to jméno ještě neslyšeli? Mládežníci se o ní poprvé nějak více dověděli na loňském setkání v Madridu. Letos si její život připomněli skrze vyprávění jejich rodičů, její kamarádky a jejího bratra, který neustále zdůrazňoval, že je nevěřící, i když tomu věřil málokdo.

Chiara Luce Badano bylo italské děvče narozené v roce 1971, do jejíhož života v sedmnácti letech zasáhla zákeřná nemoc rakoviny kostí. Jak dlouho se člověk srovnává se skutečností, že je smrtelně nemocný? Této mladé dívce to trvalo 25 minut. Zní to neuvěřitelně, ale tak o tom zcela jasně vyprávěli její rodiče. Ona si vyžádala po oznámení diagnózy, aby s ní nikdo nemluvil. Ta doba, než řekla mamince „můžeš mluvit“, trvala právě těch pouhých 25 minut. Následně během necelých dvou let života

těžké nemoci se stala oporou svých blízkých, třebaže oporu sama potřebovala, stala se nevěstou ozdobenou pro svého Ženicha, jak o tom mluví Písmo. Když v necelých devatenácti letech zemřela, oblékli ji podle jejího přání do svatebních šatů. Lidem po tváři tehdy stékaly slzy, ale přesto rozloučení s ní připomínalo svatební radost. Dokonce tak, že jedno dítě se své maminky ptalo, kdy už přinesou ty svatební koláčky.

Příběhy svatých někdy vnímáme tak nějak zdaleka. Tady jsme mohli zcela hmatatelně poznat, že svatost není nám lidem vzdálená, ale že patří k našemu životu. To vše bylo dotvrzeno tento večer svědectvím osmnáctileté Marušky na vozíčku (tuším, že je z Brna), která svědčila o tom, jak přijala svoji nemoc, která jí hrozí také smrtí. Slyšet skoro na vlas stejné svědectví o přijetí smrtelné nemoci, jak to dokázala již blahoslavená Chiara Luce, bylo opravdovou peckou, na kterou ve žďárském kompotu narazil každý a musel se s ní vypořádat.

Jako účastníci setkání jsme se mohli, nejen skrze tento večer, tak nějak dotknout nebe, Božího království, o kterém Ježíš říká, že je už mezi námi (Lk 17,21). Pokud budeme mít otevřené oči, tak jistě tuto skutečnost opravdu uvidíme i v běžném životě, protože svatost patří k lidskému životu zcela přirozeně, tak jako ke kompotu patří ovoce.

Kompot nelze bez ovoce vytvořit stejně, jako nelze prožít naplněný život bez svatosti.

otec Miloš

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Ve dnech 14. - 19. srpna Ždár nad Sázavou omládl, konalo se tu totiž 5. celostátní setkání mládeže. Logo ve tvaru jablka navazuje na motto setkání – ovoce Ducha svatého.

Počasí bylo velmi horké, ale když jsme se dozvěděli, že 3. setkání zde ve Žďáře bylo málem zrušeno kvůli zatopení podia, už jsme si vůbec nestěžovali. Ubytování a strava nám byla poskytována ve školách po celém Žďáře a tak se nám občas stalo, že jsme se dostali do jiné školy a museli hledat tu svou.

Každý účastník měl náramek, a ten byl v barvě jeho školy. Podle motto setkání: Ovocem Ducha je láska radost a pokoj, bylo na každý den jiné téma. Každý den byla mše svatá a podle našeho zájmu jsme mohli navštěvovat různé koncerty, přednáška a workshopy. Po obědě bylo možné navštívit různé sportovní a výtvarné aktivity, aktivítky pečovatelské skupiny (návštěva v domově důchodců) nebo brigády pro město (např. natírání cyklostezek ...) Tak, jako každý den měl jiné téma, bylo i různé zakončení všech dnů. V úterý modlitba nešpor, ve středu modlitba růžence, ve čtvrtek svědectví o bl. Chaiře Luce Badano, za účasti rodičů Badanových. V pátek bylo na závěr dne mše sv. o smíření. Během celého dne byla možnost přistoupit ke svátosti smíření. Každý večer byli Žďáři – s humorem zpracované zprávy ze světa a ze Ždaru. Celým setkáním nás doprovázela rodina Žďárských – rodina z farnosti Ždaru. V sobotu bylo setkání spojeno s tradiční poutí rodin. V neděli bylo téma dne: „Přijměte Ducha svatého“. A setkání ukončila závěrečná mše svatá s udělením svátosti bířmování 7 zástupcům diecézi.

Věrka Buchtová

OHLAS NA CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Spolu s bratrem Ondrou jsme se zúčastnili 5. celostátního setkání mládeže, které se konalo ve Žďáru nad Sázavou ve dnech 14. - 19. srpna 2012. Mottem setkání byl úryvek z Nového zákona z listu Galat'anům, 5. kapitoly, 22. verše: „Ovocem Ducha je láska, radost, pokoj...“

V tomto duchu se neslo celé setkání. Sešlo se zde mnoho mladých křesťanů (téměř 6000 účastníků), aby se setkali se sebou navzájem a především s Bohem. Zažívali jsme zde nová přátelství a bližší setkání s Pánem, zvláště ve večerních programech tomu věnovaných (modlitba růžence, večerní vigilie s obnovou svátosti biřmování a mnohé další.). Setkání provázelo množství přednášek a koncertů, z nichž si hodně ceníme promluvy našich biskupů, zvláště pana kardinála Duky. Bohatý byl i zábavný program složený z fiktivních, zpráv tzv. Žďářin, a hlasatelů informací. Celé setkání doprovázely skvělé kapely Kapři, Adorare a Veka. Byla to super akce, jsme moc rádi, že jsme se jí mohli zúčastnit. Kéž by taková setkání mohla probíhat častěji, než jednou za 5 let! Je také velká škoda, že z naší farnosti přijelo do Žďáru tak málo mladých.

„Duchu Boží, dej nám sílu růst tak jako strom,
tvojí mocí v dobrém růst, své dary daruj nám.
Kéž poznají nás po ovoci...“

Nažd'ááár!!!

Tomáš Silly

TÁBOR NÁMĚŠŤ 2012

Ve dnech 2. až 17. července proběhl již tradiční tábor v Náměšti nad Oslavou, jehož tématem byla hra Asterix a Obelix.

Pomatený druid Panoramax namíchal místo nápoje nepřemožitelnosti přemísťovací lektvar, a tak se všichni ocitli v dnešní době na táboře.

Úkolem dětí pak bylo pomoci druidům získat přísady na lektvar, aby se všichni mohli dostat zpět do své doby a na svoje místo. Děti plnily různé úkoly celotáborové hry a za ně pak dostávali jednotlivé přísady, aby z nich pak při závěrečné etapě mohli namíchat kouzelný nápoj.

Počasí bylo letos opravdu vymodlené, protože se nám vyhnuly všechny bouřky s kroupami, mraky se jako zázrakem před Náměští rozdělily a město obešly, jen bylo slyšet hřmění. Pouze jeden půlden nebylo možno kvůli dešti hrát venku. První týden nás provázelo tropické horko, takže přišel vhod potok protékající tábořem a koupel v Rathanu a na přehradě. Kdo chtěl, mohl se vyřadit na kajaku. I v táboře samém nezapomněli na trampolína, lanovka a lana nad potokem, večer pak bylo možno vyzkoušet indiánskou saunu. Jelikož letos byl olympijský rok, nechyběla ani táborová olympiáda v netradičních disciplínách jako hod diskem, souboj s Germánem, chytání hrníčku s vodou a jiné. Kromě klíšťat a drobností se tábor obešel bez úrazů a nikomu se moc nechtělo domů, takže při odjezdu padla i nějaká ta slzička loučení.

A za pěkné věci se sluší poděkovat, takže hlavní poděkování patří našemu Pánu za ochrannou ruku nad námi, protože tohle všechno nemohla být samozřejmost, pak všem vedoucím, kteří věnovali svůj volný čas děčkám, a nakonec i všem děčkám. Byli jste všichni moc super.

Fotky z tábora budou umístěny jednak na faře na nástěnce a na stránkách tábora www.akceatabor.cz, kde se časem objeví i informace ohledně dalších táborů a akcí nejen v Náměšti.

Petr Machain

FARNÍ TÁBOR 2012 - POZDÁTÍN

Letošní farní tábor se odehrával na Divokém západě ve WESTERNOVÉM duchu. Na 12 dní jsme se stali opravdovými kovboji. Nejprve jsme si jako správní kovbojové museli ušít oblek a osedlat svého koně. Každý pořádný kovboj také musí být rychlý, zručný, chytrý, musí se umět maskovat, lovit zvěř, ale hlavně musí umět jezdit na divokém koni a přesně střílet. Naše City bylo pod vedením nového sheriffa. Byli jsme rozděleni do 4 westernových band. Těmito bandami byli: Bambitáci, kteří byli pod vedením Cat Ballou a Billa, Bombardáři, kteří byli pod vedením Joea, Steffi a Jill, Westáci, kteří byli pod vedením Rose a Freda a Danger Cactus, které vedl Kid a Lucky Star. Poněvadž byl sheriff nový, potřeboval nějakého pomocníka, který mu bude pomáhat. Jeho pomocníkem se mohl stát pouze jeden kovboj ze 4 band: Fred, Bill, Joe a nebo Kid. Všechny 4 bandy se proto musely snažit, aby vyhrály, aby právě jejich kovboj se stal sheriffovým pomocníkem. Proto mezi sebou bojovaly o zlaté hvězdy a sheriffovy odznaky. Všechny naše zdatnosti se prokázaly v nejrůznějších westernových hrách a soutěžích. Lovili jsme bizony, osedlávali jsme si koně, měli jsme westernovou olympiádu, poté jsme hledali ukradené peníze i naši milovanou Cat Ballou

a jako správní kovbojové jsme prokazovali odvahu při stezce, či výsadku. Skvěle jsme se bavili na naší westernové diskotéce, či na naší show, když k nám přijeli Red Girls. Nesoutěžili jsme jen jako bandy, ale také bojoval každý kovboj sám za sebe. Naším úkolem bylo vydělat si co nejvíce dolarů, které jsme si potom ukládali v našem městě do banky, kterou vedla bankéřka Suzy. Dolary jsme si mohli vydělávat různě. Například tím, že jsme pomáhali našim hlavním kovbojům, nebo když jsme ukázali co všechno umíme na naší show a nebo jsme zkusili štěstí a peníze si vydělali v naší westernové sportce. Nakonec vyhrála banda Danger Cactus. Tím pádem se sheriffovým pomocníkem stal Kid. Na oslavu se pořádala pravá westernová diskotéka, při které jsme se opět všichni bavili.

Tábor se nám všem moc líbil. Byl prostě úžasnej.

Tímto bych chtěla za všechny kovboje poděkovat všem vedoucím - kteří byli skvělí, kuchařům, kteří vařili opravdu výborně, zdravotnici Dr. MC Queenové, která se o nás pečlivě starala, panu faráři, který nám sloužil mše sv., dělal pošťáka a vozil od maminek skvělé buchtý, a díky všem, kdo se jakkoliv podíleli na přípravě a fungování tábora.

Monča Jašková

DIVOKÝ ZÁPAD V POZDĀTINĚ LĚTA PĀNĚ 2012

Přestřelkou byly děti uvedeny do děje letošní celotáborové hry. Stáli v ní proti sobě čtyři kovbojové: Sundance Kid, Fred, Dynamite Joe a Cat Ballou. Anarchie však v našem City vládla pouze do té doby, než přijel nový šerif, vsadil zmíněné kovboje do vězení a zavedl ve městě pořádek. Na usmířenou nabídl šerif kovbojům místo svého zástupce, které ovšem může získat pouze jeden z nich, a tak začaly bandy Danger Cactus, Westáci, Bombardáci a Bambiáci v čele se svými kovboji o toto místo bojovat.

Nebojovalo se však pouze ve skupinkách o hvězdu pro zástupce šerifa, ale hlavně o dolary, a to individuálně. Vydělané peníze si malí kovbojové ukládali do banky, kde se jim úročily. V průběhu tábora jsme pak nebojovali jenom proti sobě, ale také spolu. Stalo se tak, když jsme pomáhali spřátelenému indiánskému kmeni Aztéků hledat vzácný amulet, který jim byl ukraden, a také poté, co nám neznámý bandita vyloupil banku a ukradl tak všechny naše peníze. Z bandity Jessyho Jamese se však nakonec vyklubal zmocněnec guvernéra pro bankovní záležitosti, který pouze testoval ochranu naší banky. Peníze nám byly sice vráceny, ale ochrana naší banky se bohužel ukázala jako nedostatečná.

Kromě banky a bankěrek v našem městě nechyběli ani doktorka Michaela Quinnová, saloon se svými kuchaři, táborové noviny a v neposlední řadě také novinka letošního tábora – piano, bez kterého (ale hlavně bez pianistů) by tábor neměl tu pravou atmosféru. Na Divokém západě v Pozďatíně nás často navštěvoval padre Miloš, který nás povzbuzoval ani ne tak v boji o místo zástupce šerifa, jako spíše v cestě za hvězdou mnohem zářivější, než je ta šerifova. Na závěr bychom chtěli poděkovat všem, kteří na nás mysleli (v modlitbách i mimo ně), kteří nám pomáhali (s přípravou tábora i jeho realizací) a kteří nás všemožně podporují. Děkujeme.

Za všechny malé i velké kovboje
Cat Ballou

HŘEJIVÝ SEVER

Poslední týden o letních prázdninách jsem navštívila skandinávské země Dánsko a Švédsko. Vydali jsme se autobusem z Brna a naše cestě směřovala k Rostocku, odkud jsme se přepravili trajektem do Dánska. Zde jsme zastavovali v Kodani, která je hlavním městem Dánska. Jednodenní pobyt v tomto krásném městě byl velmi nabitý. Projeli jsme se na lodičkách po kanále a prohlédli si celé město. Navštívili jsme královský palác Amalieborg, pivovar Carlsberg, sochu Malé mořské víly, která je známá z Andersenových pohádek. Poté jsme se už vydali do cíle naší cesty, a tím byla malebná chata v lese u labutího jezera, nazývaná Annaberg. Vždy pro nás bylo připraveno vynikající jídlo, mezi kterým se objevily i švédské pochoutky, například pitipana, losos s citrónovým pepřem či masové koule. Z naší základny jsme se každý den autobusem vypravili na výlet. Měli jsme perfektního průvodce, jímž byl majitel cestovní kanceláře,

který zde žije, a tudíž zná velmi dobře Švédsko. Navštívili jsme rybí farmu, zábavní park, deštný prales, Stockholm, rašeliniště, jezero Vattern, výrobnu špalků, Vasovu loď, která byla 333 let ponořená pod vodou, ale podařilo se ji vytáhnout a zrekonstruovat. Také jsme navštívili sídlo švédského krále, Modrý sál, kde probíhá banket po předávání Nobelových cen, muzeum Volvo, Husquarnu a mnoho dalších památek a atrakcí. Každý náš den byl velmi různorodý. Ve Švédsku je stejné počasí jako v Česku. Myslela jsem si, že tam bude zima, ale nebylo tomu tak. Je zde nádherná příroda, klid a čerstvý vzduch. Děti nemají ve škole známky, je kladen důraz na rodinu a rodiče se svým dětem věnují a vychovávají je k samostatnosti. U silnice nejsou žádné billboardy a je zde malé množství nehod. Ve Švédsku připadá 20 obyvatel na kilometr čtvereční, ale i přesto zde lidé mají k sobě neskutečně blízko. Všichni se znají, navzájem si pomáhají, scházejí se na faře, kde mají švédské stoly - každý něco přinese. Fary jsou využívány i jako školky. Rodiče velmi často ke svým dětem ještě jedno nebo dvě adoptují. Je zde nádherná příroda, parky, a velmi typické pro Švédsko a Dánsko jsou kola, jelikož obě tyto země jsou rovinaté. Jedním z velkých zážitků byla návštěva hrobu mé patronky biřmování Brigity Švédské, která je patronkou Evropy. Její hrob je v kostele u jezera Vattern. Byla velmi silná osobnost, měla šťastné manželství a 8 dětí, o něž s láskou pečovala. Její manžel brzy zemřel, a tak se uchýlila do kláštera. Jednoho dne při modlitbě zaslechla vnitřní hlas, který ji vyzýval, aby pomáhala lidem vést lepší život. Podařilo se jí založit klášter a řád brigitek. Mezi světci druhého tisíciletí je jediná, která je matkou dalšího světce – svatě Kateřiny Švédské. Jedná se o vůbec nejuctivější švédskou světici. Náš výlet jsme zakončili plavbou na kánoích na labutím jezeře. Zažili jsme spoustu zážitků a troufám si říct, že Švédsko je jednou z nejkrásnějších zemí, kterou jsem doposud navštívila a jak se praví:

„Ten, kdo se vydá na sever, vrátí se, kdo se vrátí, chce zůstat.“

Kateřina Buchtová

MOTÝLEK

Dvěmi malé horské chaloupky náhle vycupitala holčička. Vítr si ihned začal pohrávat s jejími kaštanově hnědými vlasy a vůně květin zaplavily její smysly. Dívka zavřela oči, zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu a znovu oči otevřela.

Zahrada, která se před ní rozprostírala, byla plná vzpomínek. Ty se k dívence vracely každým rokem a ona k nim vždy přidávala nové.

Pravidelná návštěva babiččina příbytku byla nedílnou součástí dívčina života. Nikdy se tu nenudila. Měla tu své hračky, tajná zákoutí a díky babiččiny vyprávěním znala každé zvířátko žijící v lese. Věděla, kam se ukládá medvěd k zimnímu spánku, i kam schovávají veverky své oříšky.

Teď však její pozornost upoutalo něco jiného. Sluneční paprsky se rozlily všude kolem Terezky a odhalily malou červenou věc, která se celou dobu skrývala v trávě, nedaleko cestičky vedoucí do lesa.

Terezka věděla, že by se k lesu přibližovat neměla. Zvědavost ji však přemohla, a proto se pomalými krůčky blížila k místu, které jí před malou chvílí odhalilo své tajemství.

Když se dostala blíž, svrátila obočí tak, jak to dělá její maminka, když nad něčím usilovně přemýšlí, a klekla si na zem. Opatrně odhrnula trávu a do rukou vzala onen záhadný předmět.

Na tváři se jí náhle objevil úsměv. Věc, kterou držela v ruce, moc dobře znala. Jednalo se o červený balónek, který dostala od babičky k narozeninám. Hrála si s ním každý den až do doby, kdy se ztratil.

„Tak tady jsi celou dobu byl,“ zašeptala Terezka a vyhodila balón do vzduchu, aby jej mohla opět chytit.

Chvilí si jej pečlivě prohlížela, potom ho opatrně oťřela do svého žlutého trička a pečlivě očistila jeho povrch, aby se od něj mohlo odrážet světlo tak jako dřív.

Pevně chytla balónek do dlaní a hodila jej vší silou nad sebe. Avšak místo toho, aby míček spadl zpět a Terezka ho chytla, dopadl na okraj lesa. Dívka ani na chvíli nezaváhala, upravila si pomačkané tričko a utíkala vzít si, co bylo její.

Míč jako by ji najednou neposlouchal, neustále padal a kutálel se pryč od Terezky, která jej však nepřestávala pronásledovat. Běhala po lese sem a tam, až doběhla na louku, kde se balón konečně nechal chytit do náručí.

„A mám tě,“ zamumlala Terezka a na tváři se jí objevil úsměv.

Svůj úlovek držela pevně v rukou. Nechtěla, aby se zase odkutálel někam daleko od ní a ztratil se tak, jako před dvěma lety.

„A teď se vrátíme domů. Musím tě ukázat babičce,“ rozhodla Terezka a rozhlédla se kolem sebe.

Jaké však bylo její překvapení, když zjistila, že stojí na neznámém místě, a že neví jakou cestou se vydat zpět. Úsměv se z tváře vytratil a dívka zůstala nehybně stát uprostřed louky poseté kvítím. Slunce se schovalo za mraky, zvedl se vítr.

Ještě chvíli se dívka polekaně rozhlížela kolem sebe, nakonec se posadila na louku a sklopila zrak. Ztratila se.

Vzpomínala na to, jak ji babička varovala před toulkami v lese a začala ztrácet naději v to, že by se se svou babičkou mohla vůbec ještě někdy shledat.

Najednou kolem proletěl motýl. Upoutal dívčinu pozornost svými krásnými duhovými křídly. Terezka si náhle vzpomněla na jeden z příběhů, který jí babička kdysi vyprávěla. Byl to příběh o malém zázračném motýlkovi. Vždy se zjevil pouze těm lidem, kteří byli v nouzi a potřebovali pomoc.

Terezka zvedla hlavu a zadívala se na svého nového společníka, ten se mezitím rozletěl směrem k lesu. Dívka se vydala za ním, klopýtala mezi kořeny stromů, ale duhového motýla nespouštěla z očí.

„Stačí věřit a on ti pomůže.“ Přesně tak to říkávala její babička a měla pravdu. Zanedlouho už se Terezka ocitla zpět na zahradě. Očka se jí rozzářila radostí.

Byla připravena zanechat tu další kouzelnou vzpomínku.

Veronika Soldánová

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE BRNO

Brněnské výstaviště hostilo letos od středy 11. do neděle 15. července rekordních 6000 návštěvníků. Ačkoli byl největší pavilon F téměř zaplněn, přesto si věřící masu lidí nestihli uvědomit. Vysvětlení je nasnadě. Bohatý program v doprovodu skvělé hudby, soustředění, modlitba a četné svaté zpovědi, jimž předchází hluboká meditace, nedávají davovému „šilenství“ prostor.

Mottem letošního ročníku bylo: „Máme proč se veselit a radovat.“ (Lk 15,32) Po středěční zahajovací mši svaté v katedrále Petra a Pavla v Brně, kterou celebroid Biskup Vojtěch Cikrle, se v následujících dnech postupně o své podněty k zamyšlení podělili: P. Vojtěch Kodet, Kateřina Lachmanová, P. Angelo Scarano, Veronika Barátová, P. Aleš Opatrný a další.

Hostem každého ročníku bývá výrazná duchovní osobnost. Letos přijal pozvání autor mnoha knih, evangelizátor a kazatel Daniel Ange z Francie. Dvanáct let strávil jako misionář ve Rwandě (1958-71), pak se vrátil do Evropy studovat teologii a několik let žil v poustevně. Až r. 1981 přijal kněžské svěcení a 1984 založil první mezinárodní katolickou školu modlitby a evangelizace pod názvem Jeunesse-Lumiere, která působí dodnes.

Otec Daniel měl v rámci konference tři přednášky: „Otec ho spatřil“, „Osobní vzpomínky na Jana Pavla II.“ a „Byl mrtev a zase žije“.

Několik myšlenek z první přednášky „Otec ho spatřil.“

„Říkat dětem i dospělým, jak jsou krásní.“

„Ve zpovědi se na nás Ježíš dívá pohledem lásky, Jeho oči jsou tisíckrát jasnější než slunce.“

K přijímání Ježíše v Eucharistii citoval slova sv. Terezie z Lisieux: „Už nejsme On a já, už jsme jedno.“

„Svatá zpověď je svátost věčné mladosti, radost andělů.“

V „Osobních vzpomínkách na Jana Pavla II. (JP II.)“ se mnozí účastníci od srdce smáli neotřelým a upřímným projevům papežovy lásky ke Kristu. P. Daniel vzpomínal, jak se Jan Pavel II. rád modlil. Tak rád, že jeho spolupracovníci už předem museli počítat s tím, kudy přesně povede papežova cesta na návštěvě některého z míst. Pokud se totiž při cestě objevila kaple, nebo kostel, papež navzdory protokolu nečekaně odbočil ke svatostánku, aby se s Ježíšem pozdravil. Potom už se samozřejmě podle plánu nemohlo pokračovat ☺. Když papež vysledoval, že jeho tým plánuje cesty mimo kaple a kostely, našel si jiný způsob úniku k modlitbě. Řekl, že si musí odskočit... To mu nikdo zakazovat nemohl. Po hodné chvíli se jeho nejbližší spolupracovník Stanisław kardinál Dziwisz začal po papeži shánět a našel jej na toaletách, opřeného o umyvadla a ponořeného do soustředěné modlitby...

Velmi silnou přednáškou, která mnohé z nás rozplakala, byla ta poslední „Byl mrtev a zase žije.“ Otec Daniel se zaměřil na palčivé problémy současného materiálního světa a mluvil o nich velmi otevřeně, až to u mnohých účastníků vyvolalo velké překvapení a možná i rozčarování: interrupce, pronájem dělohy za účelem donošení vlastního dítěte v pronajaté děloze např. studentky, euthanasie, legalizace homosexuálních adopcí, turismus euthanasie („kliniky smrti“ ve Švýcarsku), zabíjení dívek v Číně (už dnes zde chybí 50 milionů dívek), 100% interrupce postižených nenarozených dětí ve Francii, genetická manipulace se mužskými pohlavními buňkami starými i 40 let, kupčení se spermaty vědců, sportovců apod. O některých problémech zvláště dříve narození slyšeli poprvé.

Proti těmto těžkým hříchům současné společnosti, k nimž se velmi neradi jako věřící otevřeně vyjadřujeme, ukázal na fotografiích asi 15 mučedníků pro víru. Byli to většinou mladí lidé, středoškoláci, kteří na dotaz učitele: „Věříš v Boha“, odpověděli kladně a byli ztýráni k smrti nebo přímo zabiti. Tuto skutečnost nazval novým druhem mučednictví a jako příklad uvedl rakouského mučedníka Franze Jägerstättera (20.5.1907- 9. 8. 1943). Byl otcem čtyř dětí a popraven během II. světové války za to, že odepřel sloužit v nacistické armádě. Odvolával se přitom na svou katolickou víru. Z vězení psal rodině dopisy plné radosti, že může zemřít za pravdu. Podle rozhodnutí kongregace se svátek bl. Franze Jägerstättera slaví 21.5.,v den jeho křtu. Svatofečení proběhlo v Linzi 26.10. 2007.

P. Daniel kladl účastníkům na srdce, aby zachraňovali děti, chránili život od počátku do jeho přirozené smrti. Sám vnímá Českou republiku jako srdce morálního, mravního a duchovního dění. Doporučoval k pročtení promluvy Jana Pavla II. k 1000. výročí smrti sv. Vojtěcha v r. 1997 a texty pronesené k mladým na setkání v Čenstochové v r. 1991.

Samozřejmou součástí konference se staly děti. Více než loni byly účastníky letošní konference i miminka sotva dvouměsíční. Jejich rodičům se tak díky skvělé organizaci dostalo povzbuzení ve víře, pro které sem většina účastníků zamířila. Pro více než

čtyřleté se z prvotního „obyčejného“ pohlídnání dětí pod vedením pedagožky Kláry Domské vyvinula plnohodnotná dětská konference plná scének, her, povídaní, písniček, bohoslužeb a modliteb, kterými se děti dozvídají o Bohu a životě s ním.

Podobné setkání v Evropě najdete jen ve Velké Británii, v menším provedení ve Francii a Itálii a podobné akce probíhají v USA.

Závěrečnou bohoslužbu v neděli 15. července vedl kardinál Miloslav Vlk, který neskrýval nadšení z živého společenství. Nad tímto výjimečným setkáním křesťanů převzal záštitu kromě místního biskupa Vojtěcha také náměstek hejtmana Jihomoravského kraje a senátor Stanislav Juránek.

Přednášky z ročníků 2007, 2008, 2009, 2010, 2011 a 2012 si můžete objednat jako poslechové CD ve formátu MP3 přes internet na <http://konference.cho.cz/>. Díky spolupráci s TV NOE je možné i DVD.

Další katolická charismatická konference proběhne opět v Brně a to v termínu 10. až 14. července 2013.

vděčná Ivana Horáková

užité prameny:

www.cs.wikipedia.org

<http://konference.cho.cz>

ALUMNÁT, STUDIUM A KNIHY

Část I. 1777 - 1790.

Vznik brněnského biskupství, několikeré stěhování alumnátu, generální semináře

V letošním roce uplynulo 205 let od vzniku samostatného ústavu pro studium a vzdělávání kněží brněnské diecéze – tzv. Brněnský alumnát. Téměř jedno a půl století patřil brněnský alumnát neodmyslitelně k církevním organizacím brněnské diecéze. Svou roli sehrál nejen při výchově a vzdělávání mnoha generací kněží, ale zapsal se také do dějin jižní Moravy svou národně obrozeneckou a kulturní činností. Kněží, kteří prošli alumnátem, se stávali ve svých farnostech nositeli víry, vzdělanosti a lásky k vlasti, které načerpali a kterými byli formováni právě v alumnátě.

Němým svědkem, který by mohl vyprávět o minulých dobách, zůstává budova alumnátu na Antonínské ulici – dnes krásné sídlo rektorátu Vysokého učení technického a historická knihovna – soubor asi 30 000 svazků převážně teologických knih, dnes patřící do fondu Knihovny Biskupství brněnského. Ráda bych vám nyní v několika

nahlédnutích přiblížila osudy alumnátu, jeho knihovny a osobností, které byly s alumnátem spojeny ať už jako profesori či jako studenti.

Co tedy vlastně znamená slovo ALUMNÁT?

Toto slovo je odvozené z latinského *alere*, to je chovati, živiti, *alumnus* znamená chovanec. Alumnát je tedy ústav pro výchovu a odborné vzdělávání alumnů – chovanců. Jeho účelem je výchova kněží a je zřízený církevní autoritou. Podle nařízení Tridentského koncilu má každý biskup nejen právo, ale přímo povinnost vychovávat nové duchovní, kteří společně studují, žijí a učí se zbožnosti. Přirozeným alumnátem byl v dobách poapoštolských biskupův dům, biskup dohlížel a staral se o výchovu mladých kněží. Za zakladatele prvního alumnátu ve smyslu, jak ho chápeme my, je možné považovat svatého Augustina, který byl biskupem v městě Hippo. Zde také založil „*monasterium clericorum*“, soustředil kolem sebe duchovní dorost, společně s ním pak žil a odchovával mnoho následovníků.

Když nová diecéze, tak vlastní seminář!

Úmysl zřídit novou diecézi, která by se vyčlenila z příliš rozsáhlého území spadajícího k olomouckému biskupství, pojala Marie Terezie už v roce 1773, kdy se s touto žádostí obrátila na papeže Klementa XIV. Následovalo několik let náročných příprav, jednání, vyjádření, či sepisování námitek. Předmětem jednání byly mimo jiné i biskupské dvory, neboli statky Chrlice a Šlapanice, které patřily olomouckému biskupství a výnos z nich byl důležitou složkou jejich hmotného zajištění. Závěrečným slavnostním, stvrzujícím aktem, který potvrdil zřízení biskupství v Brně a povýšení olomouckého biskupství na arcibiskupství, byly čtyři buly papeže Pia VI. ze dne 5. prosince 1777. Toto datum je pokládáno za oficiální počátek existence nové diecéze s centrem v Brně. Prvním brněnským biskupem se stal Matyáš František hrabě Chorinský, svobodný pán z Ledské.

Otázka vlastního semináře ale nebyla jednoduchá. Nejprve začínají brněnští teologové studovat na olomoucké universitě a zároveň tam bydlet v kněžském domě, v letech 1778 - 1782 následovalo čtyřleté období společného alumnátu v Brně, pak se zase všichni stěhovali zpět do Olomouce. Brno si na svůj vlastní alumnát muselo počkat téměř třicet let, až do roku 1807.

Proč byla cesta k brněnskému alumnátu tak spleť a dlouhá?

Vznik brněnského biskupství spadá do doby, která se vyznačovala velmi realistickým, pragmatickým a utilitaristickým vztahem státu a církve. Druhá polovina osmnáctého století je dobou vlády osvěcených panovníků Marie Terezie a hlavně pak jejího syna Josefa II. Do tehdejší společnosti pronikají s nebyvalou intenzitou nové myšlenky, postoje a nový životní styl. Badatelé obvykle kladně hodnotí zásahy do vzdělanosti, práv a svobod poddaného lidu, jako je zavedení povinné školní docházky a školská reforma, zrušení nevolnictví nebo toleranční patent. Zásahy josefinismu do poměrů v církvi jsou však mnohem složitější.

Myšlenky jansenismu, kterými byli panovníci ovlivněni, se začaly uplatňovat v zákonech a nařízeních. Je těžké podat jednoduchou definici tohoto duchovního proudu, který se snad nejvýrazněji projevil ve vládě Josefa II., takže jej po něm nazýváme

josefinismus. Jde o zdůraznění rozumu, přečeňování přirozených hodnot na úkor nadpřirozena, postavení křesťanského náboženství na lidské, rozumové základy a v podstatě odmítnutí a nedůvěra v pravdivost nadpřirozeného Božího Zjevení.

Brněnské období 1778 - 1782 a pokus s názvem Generální semináře

Na tomto dobovém pozadí a v těchto historických souvislostech vyrostl plán na zavedení státem řízených, centralizovaných tzv. generálních seminářů s charakteristickou snahou o vliv státu na výchovu kněží a prosazování jansenistických myšlenek při výchově kléru.

Působení alumnátu v Brně v letech 1778 - 1782 předchází oficiálnímu zavedení generálních seminářů, jeví se jako počátek, zkouška, zárodečná buňka. Marie Terezie dospěla k názoru, že „universita (v Olomouci) není na pravém místě a že by měla být i s kněžským seminářem a stavovskou akademií přeložena do Brna, kdež by bylo možno lépe na ni dohlížeti.“ (CINEK, F., K národnímu probuzení moravského dorostu kněžského, s. 27.) Toto „dohlížení“ se panovník snažil uskutečňovat omezením vlivu olomouckého arcibiskupa na vzdělávání a studia. Při stěhování byly provedeny personální změny, které byly nepříznivé církevnímu duchu. Profesorem morálky se stal Václav Schanza, dosazený předními jansenisty a propagátory myšlenky generálních seminářů Markem Antonínem Wittolou a opatem Frant. Štěpánem Rautenstrauchem. Výchova podle nových zásad dostala zelenou, když se vicesuperiorem stal Kašpar Karl a spirituálem Baltazar Blarer.

Proslýchalo se, že v kněžském domě panuje necírkevní duch

Propagátoři generálních seminářů (zvláště M. A. Wittola) tomuto - pro něj nadějnému kněžskému ústavu - přáli a snažili se jej vybavit jansenistickými knihami. V brněnském kněžském semináři byla takto vybavena knihovna, „...jíž se kromě pasovské nemůže rovnat žádná jiná v celé Evropě.“ (WINTER, Eduard. Josefinismus a jeho dějiny: příspěvky k duchovním dějinám Čech a Moravy 1740-1848). Dodnes alumnátní knihovna obsahuje např. 15 Wittolových svazků, také morálku od Schanzky nebo 28 svazků protestantských dějin od M. Schröckha. Brzy se na Moravě proslýchalo, že v kněžském domě v Brně panuje necírkevní duch, že se studuje z jansenistických knih a je podkopávána kanonická poslušnost k biskupům.

Z podnětu kardinála Migazziho podal olomoucký arcibiskup Ant. Theodor hrabě Colloredo stížnost u císaře. Vyšetřování, které bylo dvorem nařízeno, však spíše utužilo státní josefinský byrokratismus.

Návrat do Olomouce

V září roku 1782 byla brněnská univerzita přeměněna na lyceum a přeložena i s kněžským domem do Olomouce, následujícího roku byly zrušeny všechny biskupské semináře a od nového školního roku je nahradily tzv. semináře generální. Ke společnému studiu sloužil Generální seminář pro Moravu a Slezsko, který sídlil nejprve v bývalé jezuitské koleji a později na Klášterním Hradisku.

Výuka v generálních seminářích – nic nového pod sluncem

Generální semináře jsou charakteristické tím, že je v nich:

- Zrušen vliv biskupů, výchova a vzdělání duchovenstva jsou v rukou císaře.
- Vše centralizováno, jsou předepsané učebnice a četba knih v jansenistickém duchu.
- Zdůrazněno hledisko užitečnosti a praktičnosti,
- Zakázána mnišská asketika, která prý vede k blouznění, asketické a morální vzdělání se řídí duchem osvícenství.
- Kladen důraz na společný život, bratrství a bliženeckou lásku, zodpovědnost za blahobyť a štěstí lidí, přičemž největším štěstím je žít v habsburské monarchii.
- Morálka převyšuje nad dogmatem a teologie je chápána utilitaristicky – tak, aby přinášela co nejvíce užitku a dobra.
- Vychováván především zbožný člověk sloužící lidstvu a státu, ne kněz milující Boha.

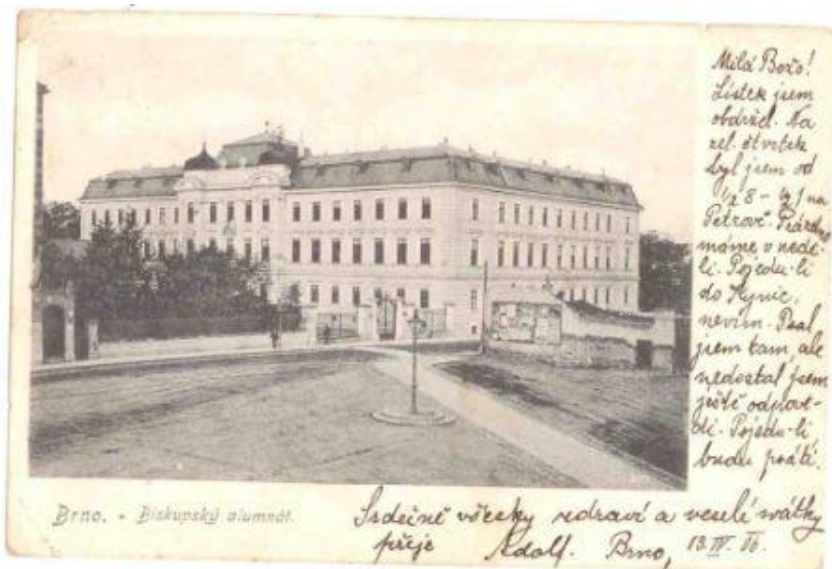
Neúspěch josefinismu

Důsledkem zavedení generálních seminářů byl všeobecný úpadek mravů, malý zájem o teologická studia a z toho vyplývající nedostatek kněží. Císař Leopold II. si po svém nástupu na trůn vyžádal dobrozdání o stavu diecézí a v červenci 1790 generální semináře zrušil. Výchova kněží byla tímto opět vrácena do rukou nejpovolanejších pastýřů církve, tedy diecézních biskupů.

Úplné uzdravení však ještě chtělo svůj čas.

Pokračování v příštím čísle.

Podle pramenů zpracovala Lenka Klašková

Brno – biskupství alumnát, Antonínská ulice, dnes číslo rektorátu VUT a historická knihovna.

PRIMICE P. MARTINA KOHOUTKA

Na sobotu 7. 7. 2012 byla primice novokněze P. Martina Kohoutka v Hodějvicích u Slavkova. Na sokolském hřišti byla tribuna se stříškou nachystaná na primici. Lidé museli vše znovu chystat po noční bouřce. Účastníci seděli nalevo ve stanu na dlouhé řadě sedadel. Kněží byli pod stanem a vedle zas pěvecký chrámový sbor „Gloria“ a hrála slavkovská zámecká kapela. Na počátku bohoslužby dostal novokněz bílý mešní ornát, který pan děkan Milan Vavro poželhal. Podotkl, že jsou dvě slavnosti. Právě složila věčné sliby dívka z farnosti u karmelitek. Rodáka uvítala místní starostka a její zástupkyně. Kázal obvyklý kazatel, brněnský farář od sv. Tomáše P. Petr Vrbacký. Mluvil o poslání kněze v dnešní době a o potřebě modlitby za novokněze. Sbor zpíval latinsky, kněží zpívali proměňování česky. Otče náš byl latinsky.

Novokněz po mši sv. poděkoval za dar kněžství, dal kytici mamince, sestře a paní, která ho doprovázela duchovně a podporovala. Vyjádřil dík děkanovi V. Severovi, u něhož konal jáhenskou praxi. Přivítal dva novokněze, kteří s ním udělovali novokněžské pozhnání. Jeden z nich nastupuje do Hlučina a druhý odchází na další studia do Říma. Venku po poslední úkloně kříže dali mladí kněží P. Martinovi „hobla“. Pohoštění bylo na sokolovně, maso podával kuchař od nás Ladislav Sedlák. Taky zvukaři byli od nás, kameramanem byl p. Pavel Kosmák. Potlesk sklídil pan děkan P. Milan Vavro za pečlivou přípravu celé slavnosti. U stolu jsem seděl vedle mladé boromejky sestry Vojtěchy z Nepomucena v Římě a dr. P. Pavel Kopeček mě zval na zástup, pojedě k sestře do USA. Chce taky, abych prodával magnetky na setkání mládeže, které dostal od M. Světníčkové. Jel poté kázat do Žarošic. Venku jsem mluvil se ctihodnými sestřičkami františkánkami z Brna. Sestra Ivana byla usměvavá. Dostal jsem obrázek z primice, předal jsem P. Kohoutkovi dar: 2 tisíce korun od poutníků z Ml. Boleslavi, kteří v noci z 1. na 2. 7. přespali na naší faře, při pěší pouti, kterou šli z Babic u Brna přes Křtiny a Šlapanice dále na Velehrad.

Pane, provázej novokněze P. Martina na jeho kněžské pouti!

P. Josef Vlček

VZPOMÍNKA NA JOSEFU ANNU POCHOPOVOU - VLČKOVOU

Narodila se 20. října 1912 na zámku na Mitrově u Strážku na Vysočině jako nejmladší ze 6 sester. Tatínek tam byl správcem. V mládí cvičila v Orle v Letovicích. S finanční pomocí tamního faráře P. Jana Holby vystudovala učitelský ústav v Brně, kde vynikala ve všech předmětech. V náčelnické radě Orla v Líšni byla už jako odborná učitelka českého jazyka, dějepisu a zeměpisu. Před válkou byla po onemocnění Julie Nečasové v Líšni také ústřední náčelnicí Orla. R. 1936 přichází na měšťanskou školu do Šlapanic. Na vystoupení národů ve Vídni r. 1936 sklídily orlice ze Šlapanic svými rytmickými prostnými na národní písně velký úspěch, musely své číslo opakovat. Cvičení složila

Jarka Svobodová Líšně, Máňa Mlejnková z Brna - Husovic a Josefka Pochopová. V červenci 1937 na sjezdu katolických gymnastů v Paříži naše orlice v družstvu ve složení Handlarová, Mlejnková, Kubíčková, Mlčochová, Amálie Špatná, Jožka Habánová, Kukulová, L. Lunerová, Emilie Hanzlová - Malá a Pepinka Pochopová získaly první cenu v rytmickém pádiovém vystoupení.

V roce 1938 si bere za manžela Emanuela Vlčka, rovněž aktivního Orla ve šlapanické orelské jednotě. Mají spolu 5 dětí, dva z nich se stali kněžími: + P. Milan a P. Josef. Ráda se věnuje rodinnému životu, za války však nesměla učit. Podobně i za totality nuceně odchází z oblíbené školní činnosti v r. 1958. Jako odborná učitelka byla velmi oblíbena. Zůstala věrná svému náboženskému přesvědčení a věnovala se doma zdraví, duchovnímu životu a sepisování pamětí, které vyšly ve trojím vydání pod názvem „K výšinám“ s velmi kladným ohlasem.

Připomínáme si 100. výročí jejího narození. Zemřela dne 25. 2. 1987. Její světlá památka žije a je povzbuzením dalším, kdo přicházejí po ní.

Vděčný syn P. Josef Vlček

SEDM STATEČNÝCH

Po 50 letech od studia bohosloví jsme se sešli v Litoměřicích, v počtu „sedmi statečných“, jak říkal spolužák ze semináře mons. Emil Soukup. 25. června jsme měli večer v 19.00 večeri v hotelu Roosevelt. Dostali jsme dárek od manželů Kmentových z Čejkovic dvě láhve vína. Je to neteř zemělého Otмара Kaplana, který s námi studoval a už před 15 lety odešel. Jeho barevný obrázek, jak stojí u plotu a dívá se svým charakteristickým pohledem, je doprovázen slovy podle Františka Kožíka: „Vzpomínám na ty, jimž žít značí kvést a jejichž duši dotkl jsem se dlaní. Jim všem patří můj pozdrav, moje přání, jež posílám jim po paprsku hvězd.“ Tištěno v Anno Domini 2012 k 50. výročí jeho vysvěcení na kněze. Ode mne dostali ostatní poslední výtisk farního časopisu Okénko. V úterý jsem dostal zlatým tiskem na barevném obrázku Srdce Páně a slovy Velebí má duše Hospodina (Lk 1,46) je připomenuto 50. výročí kněžského svěcení 24. 6. 1962 a první mše sv. v Poličce 1. 7. 62 P. Jana Srnského, nyní v Kameničkách. Mons. Emil Soukup, dómský farář u sv. Bartoloměje v Plzni, má barevný pohled na hlavní oltář katedrály se soškou plzeňské Madony a památkou 50. výročí kněžského svěcení. P. Richard Scheuch z Prahy-Nuslí, nyní už 41 let v Čelákovcích, má barevně provedené kněžské ruce s hostií a kalichem (od trapistek) a se slovy: Ve svatém Chlebu své oběti Kriste, přijmi mou vděčnost za dar kněžství. Dp. Stanislav Jochymek, rodák z Jablunkova, celý život kaplan v Karviné, má barevný obrázek P. Marie Čenstochovské s Ježíškem a se slovy: Pod Twoja obrone uciekamy sie Swieta Boża Rodzicielko. Z druhé strany slova: Wielbi dusza moja Pana. (Lk 1,46) se symbolem kříže a dalším textem: Dziękujac Bogu za dar 50 lat kaplanstwa, prosze o Jego opieke i blohoslawienstwo na dalsze lata P. Stanislav Jochymek. Všem dobrodincům upřímně děkuji, žehnám a prosím o modlitbu 1962 – 24. 6. - 2012 Litoměřice – Karviná.

Od p. Jaroslava, bratra našeho spolužáka + P. Milana Martináska, jsme dostali tisk od pěveckého sboru Rastislav, který pan Jaroslav již léta diriguje. Letos je jubilejní 150. sezona sboru. Letošní koncerty jsou přiloženy. P. „Jeňa“ Srnský nám všem věnoval záznam DVD výběru z Popelky Nazaretské od Václava Renče s doprovodem slova Radovana Lukavského a Břízova chrámového sboru Kameničky. Hudba Vít Petřů, úprava P. Karel Bříza, 63:24 minut. P. Emil nám vyprávěl, jak byl na operaci a taky má „budík“ na srdce. P. Říša se pochlubil, že jeho starší „ctitelka“ mu odkázala svůj domek a že si ho nechá. Přijel i P. Marián Jenda Klener OSB z Emauz, i když špatně chodí.

Spalo se nám dobře, měl jsem č. pokoje 202 ve 2. poschodí zrovna naproti věznice, ve které je dr. Rath. Ráno pěkně zpíval kos, měli jsme bohatou snídani v hotelu Roosevelt a šli pak pěšky ke katedrále. Město je pěkné, hradby jsou prostavěné novými objekty a je vidět i dosti opravených kostelů. Stavili jsme se v bývalém semináři, velké hodiny u vchodu jsou stále na svém místě; ve velké kapli s novými lavicemi a na chodbě s tably novokněží různých ročníků. Např. krásně vyřezávaný rám od p. Petrusa ukazuje novokněže roč. 1953/54. Jen jsem si posteskl, kde je krásná zahrada se stromy, kam jsme chodívali po obědě na vycházky. Zbyly z ní vybetonované chodníky a plocha, kde jsme hráli fotbal a volejbal. Nyní je to diecézní dům Štěpána Trochty s možností ubytování, čehož jsme mohli využít.

V katedrále nás očekával otec biskup mons. Jan Baxant, s nímž si spolužák Scheuch tykal. Na mši sv. přišli i příbuzní + P. Kaplana a + P. Martináska. Otec biskup přivítal všechny přítomné a v promluvě rozbíral zvláštní myšlenku, jak jsme leželi při svěcení na zemi. Celkem třikrát: při přijetí podjáhenství, jáhenství a kněžství (někdo i při biskupství). Tím jsme se nevyhýbali prachu a špině země, což mělo také vztah k evangeliu toho dne o házení perel psům a sviním. Pán Ježíš přišel pro všechny lidi, nikoho nevyklučuje ze svého království. Záleží ovšem také na dobré vůli k přijetí jeho radostného poselství. I když bychom leželi na zemi na znamení zřeknutí se světa třeba na koberci, přece máme na pomoc přímluvu všech svatých a celé církve. Prase bylo u Židů nečisté zvíře, můžeme se setkat s nepochopením i odmítnutím. Ale přesto jsme posláni a pozváni vždy dobrým slovem i příkladem svědčit o své víře. Na konci poděkoval otec biskupovi spolužák z bohosloví mons. Emil Soukup z Plzně. Připomněl den narození sv. Jana Křtitele, kdy byli před 50 lety zde v Litoměřicích svěceni. Brzo následovaly primiční mše sv. Nyní se dostavilo nás „sedm statečných“. Následovalo focení a v biskupské rezidenci přípitek nápojem podle přání každého přítomného kněze. Této příležitosti jsem využil k předání knihy o naší rodině K výšinám, sepsané od naší + maminky Josefy otci biskupovi Janovi s fotkou opravy kostela v Bořislavi, kde 20 let působil můj + bratr P. Milan, což pana biskupa zajímalo. Přidal jsem k tomu poslední číslo našeho farního „Okénka“ ze Šlapanic, Podolí a Prace. „Okénko“ jsem dal také svým spolužákům kněžím.

Oběd byl na Vikárce zrovna pod biskupstvím. Přišli i příbuzní dvou kněží, pan generální vikář P. Příbyl, sekretář a šofér p. biskupa. Pan biskup se zmínil, že nynější duchovní správce po mém + bratrovi P. Benno Rössler byl v nemocnici a nyní je na

doléčení ve Staré Boleslavi. Praskla mu totiž žíla na noze a nemohl proto chodit. Hned odpoledne jej jel p. biskup navštívit. My jsme se rozloučili a odjízďeli podle svých možností. P. Srnský se stavil u ctihodné sestry blízko biskupství, se kterou se zná. Pak jsme šli i s P. Jochymkem na vlak. Tam jsme se setkali s P. Černým, který s námi jel do Lysé n/L. a vyprávěl nám o svém zdraví a cestování, že měl být knězem na nějakém učilišti, ale odmítl to. Vyprávěl také o snaze získat nástupce ve svém kouzelnictví. Jeli jsme spolu až do Kolína, kde se naše cesty rozešly. Jel jsem do Brna a doma jsem byl po 20. hodině. Díky za zeleň přírody, potěšení pro oči, která blahodárně působila po cestě rychlíkem! Vzpomínku si zaslouží můj bratr + P. Milan, který by letos oslavil své zlaté kněžské jubileum. K tomu přistupuje dalších deset zemřelých spoluseminaristů, kněží. Odpočívajte v pokoji a slavte Pána Boha při nebeské liturgii!

P. Josef Vlček

POZVÁNKA NA 10. ROČNÍK BIBLICKÉHO KURZU

Pastorační středisko brněnské diecéze nabízí letos na podzim další, již desátý ročník Biblického kurzu. Jde o vzdělávání pro všechny zájemce o Bibli, vhodné pro osobní poznání Božího slova i jako materiál pro ty, kdo vedou různá malá společenství a biblické hodiny. Kurz je také součástí diecézního biblického programu *Vezmi a čti*, ve kterém chceme v období přípravy na cyrilometodějské výročí (2013) více číst Boží slovo a žít z něho (www.vezmiacti.cz)

Kurz se jako vždy uskuteční opět v Brně na Biskupském gymnáziu v období září až listopad 2012 v pěti večerních čtvrtěčních setkáních s (přibližně) čtrnáctidenní periodicitou: 20. září, 4. a 18. října, 8. a 22. listopadu od 17 hodin. Přihlášky jsou k vyzvednutí u duchovních správců farností, na Službách Biskupství brněnského Petrov 5, či ke stažení na www.biskupstvi.cz/pastorace. Srdečně všechny zveme!

NOVINKY VE FARNÍ KNIHOVNĚ

Tulákem pro Krista / Corrie ten Boom. Nakladatelství Kontakt, 2002

Skoro polovinu života strávila holanďanka Corrie ten Boom cestováním po celé zeměkouli, aby naplnila své poslání: říci lidem po celém světě, že Ježíš Kristus je živý. Zvláštním Božím zásahem byla zachráněna z koncentračního tábora Ravensbrück, kde zahynuli všichni ostatní členové její rodiny. Sama o tom říká: „Život mi byl vrácen jako dar. Jen ti, kdo trpěli jako já a vrátili se, dokážou pochopit, co mám na mysli. Věděla jsem, že život mi je vrácen za nějakým účelem. Už jsem nebyla sama svoje. Tentokrát jsem byla vykoupěna a osvobozena. Věděla jsem, že Bůh mě brzy bude vysílat jako tuláka pro Krista.“

Poutavým způsobem píše o svých zkušenostech s hlásáním evangelia a působením Boží moci na lidská srdce. Nese zvěst o odpuštění. O odpuštění, k němuž člověk sám nemá sílu.

Roucho / Lloyd C. Douglas Karmelitánské nakladatelství, 2012

Román Roucho nás přenesse do římské říše v době života Krista a apoštolů. Vzdělanému a jemnému římskému patriciovi Marcellovi, který je za trest přeložen do Gazy jako velitel římské posádky, připadá úkol skutečně „historický“ – ukřižovat Ježíše Krista. Tak se k němu, do jeho vlastnictví dostává Kristovo roucho. Není to ovšem pouhý kus látky. Brzy se ukáže, že na toho, kdo se ho dotkne nebo se do něj obleče, mocně působí. Roucho začíná tedy v Marcellově životě zaujímat čím dál tím důležitější místo, až dramaticky změní celý jeho život...Můžeme spolu s hlavními hrdiny prožít střet římského světa s nově se šířící křesťanskou kulturou, pozorovat hledání odpovědi na otázku kým byl onen Ukřižovaný, prožít mnohá nebezpečí i lásku. Kniha může vzdáleně připomínat slavný Sienkiewiczův román Quo vadis.

O marnotratném otci / Angelo Scarano. Karmelitánské nakladatelství, 2012

Evangelium podle Lukáše je plné úryvků, které ukazují Ježíšovu náklonnost k celníkům, ženám, chudým a poníženým a hovoří o Božím milosrdenství. Jeden z nich je však perla všech podobenství. Nazýváme ho většinou podobenstvím „O marnotratném synu“. Je to ale doopravdy podobenství o marnotratném synu? P. Angelo Scarano nám příběh z Lukášova evangelia přibližuje v původní síle a kráse. Správné pochopení podobenství nám totiž ztěžuje hned několik mylných, a přitom dosti rozšířených výkladů, které jeho smysl posouvají někam jinam. Cílem autora však není jen odborný komentář biblického textu, ale přiblížení poselství evangelia o Božím milosrdenství. Jsme pozváni, abychom čerpali z životodárného pramene Boží lásky, již Bůh v Ježíši Kristu rozlévá až marnotratným způsobem.

Silnější než nenávisť: sedm životů pro Boha a pro Alžírsko / Bruno Chenu Karmelitánské nakladatelství, 2012

V květnu 1996 bylo v Alžírsku zavražděno sedm trapistických mnichů. Nehledali ani slávu, ani mučednictví, ani moc. Byli si pouze plně vědomi svého povolání milovat Boha, Alžírsko a Alžířany. V průběhu let, v dopisech, v článcích a v kázáních, která napsali, nastínili to, čemu věří, to, jak žijí uprostřed lidí, které milují, v dialogu s islámem, který neviděli jako fanatismus, ale jako cestu ke spáse muslimů.

Svatá Hedvika Slezská / Hermann Hoffmann. Refugium, 2012

Životopis svaté Hedviky Slezské (1176–1243), tak blízké naší Anežce České, představuje jedinečnou osobnost spojující kulturu Čech, Polska a Německa. Jan Pavel II. ji vidí jako hraniční postavu, která „... spojuje celá dlouhá staletí, která byla obtížná a bolestná. Svatá Hedvika ve všech historických zkouškách zůstává více jak sedm století symbolem vzájemného porozumění a shody.“ Její pozoruhodný život rovněž ukazuje propojení charismatu manželství s impulzy z řeholního života.

s použitím materiálů knižních nakladatelství připravila Lenka Klašková

PRO ZASMÁNÍ

Pepíček se soustavně špatně učil, samé čtyřky, ba i pětky. Otec mu vyhrožoval: „Pepíčku, když se budeš špatně učit, dám tě do křesťanské školy. Tam už si s tebou poradí.“ Protože se Pepíček nepolepšil, otec ho po půlroce přehlásil do křesťanské školy. A tu zázrak, Pepíček začal najednou nosit dvojky i jedničky. Nakonec se ho otec zeptal, čím to je. „Víš, tati,“ odvětil Pepíček, „když jsem poprvé přišel do křesťanské školy, na dvoře jsem uviděl jednoho ukřižovaného. Na školní chodbě visel druhý ukřižovaný. Vejdu do třídy, a na zdi další ukřižovaný. V té křesťanské škole to není žádná sranda, tam se s nikým dlouho nebaví.“

Ráno po svatbě v Káni Galilejské... Hosté se pomalu probouzejí, většina z nich se drží za hlavu a sténá. Jeden zvláště „přejásaný a přepitý“ muž prosí: „Já mám takovou žízeň! Skočte někdo pro vodu...“ Ježíš se zvedne, že tedy půjde, když vtom všichni svorně vykřiknou: „NE! Ty už ne...“

Převzato z www.katolik.cz

NÁBOŽENSTVÍ 2012 – 2013

VÝUKA ZAČÍNÁ OD 24. 9. 2012

ročník	škola	vyučující	místo	čas
1	ZŠ Šlapanice	<i>Šárka Štěpánková</i>	škola	pátek 11.45 <i>výuka začíná 12.10.</i>
2	ZŠ Šlapanice	<i>Petra Koudelková</i>	škola	středa 11.45
3	ZŠ Šlapanice	<i>Miloš Mičánek</i>	škola	čtvrtek 12.40
4	ZŠ Šlapanice	<i>František Zemánek</i>	škola	pátek 12.40
5	ZŠ Šlapanice	<i>Marie Králová</i>	škola	středa 12.40
6	ZŠ Šlapanice	<i>Rudolf Staněk</i>	fara	středa 7.00
7	ZŠ Šlapanice	<i>Petr Machaín</i>	kostel	čtvrtek 7.00
8	ZŠ Šlapanice	<i>Martina Petříková</i>	fara	čtvrtek 7.00
9	ZŠ Šlapanice	<i>Markéta Staňková</i>	fara	středa 7.00
1 + 2	ZŠ Jiříkovice	<i>Miloš Mičánek</i>	škola	pondělí 12.00
3	ZŠ Jiříkovice	<i>Miloš Mičánek</i>	škola	středa 12.55
4 + 5	ZŠ Jiříkovice	<i>Miloš Mičánek</i>	škola	Pondělí 12.55
1 + 2	ZŠ Kobylnice	<i>Markéta Staňková</i>	škola	středa 12.45 1x za 14 dni
3 + 4 + 5	ZŠ Kobylnice	<i>Miloš Mičánek</i>	škola	středa 13.45

Datum uzávěrky dalšího čísla časopisu Okénko: 30. 11. 2012

Plánované **datum vydání: 16. 12. 2012**

OKÉNKO – časopis farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci
 Vydává Římskokatolická farnost Šlapanice u Brna, Masarykovo nám. 9, 664 51 Šlapanice
 telefon: 544 245 280, e-mail: okenko@farnostslapanice.cz, <http://www.farnostslapanice.cz>
NEPRODEJNÉ!